

WYCIĄGI NARCIARSKIE A POJĘCIE BUDOWLI Z ART. 1A UST. 1 PKT 2 USTAWY O PODATKACH I OPŁATACH LOKALNYCH Z 1991 R. NA TLE ORZECZNICTWA

Anna Klimach

Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie

Streszczenie. W artykule skoncentrowano się na zagadnieniu, czy wyciąg narciarski jest budowlą w rozumieniu prawa podatkowego, a co za tym idzie i prawa budowlanego. Rozwiązanie tego problemu ma doprowadzić do odpowiedzi czy wyciąg narciarski jako całość podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Dokładne określenie podstawy opodatkowania jest niezbędne, aby prawidłowo naliczyć wysokość podatku. Dodatkowo wskazano na problemy, które wyniknąć mogą z niejednoznacznego uregulowania tego zagadnienia przez ustawodawcę. Opracowanie opiera się na analizie orzeczeń sądów administracyjnych z lat 2002–2012.

Słowa kluczowe: wyciąg narciarski, budowla, prawo podatkowe

WSTĘP

W prawie zdarzają się sytuacje, gdy ustawodawca w różnych aktach prawnych odmiennie definiuje te same pojęcia. Taka sytuacja z punktu widzenia interpretacji pojęć jest niewskazana i może prowadzić do niejednoznaczności w stosowaniu prawa. Różnice definicyjne mogą przysporzyć problemów instytucjom, które stosują prawo, a poza tym mogą wpływać na przedłużenie się postępowania czy to administracyjnego, czy przed sądami powszechnymi. Przykładem takiej sytuacji jest pojęcie budowli i dotyczące jej definicje. Pojęcie to jest definiowane w prawie budowlanym, a w prawie podatkowym występują odniesienia do tej definicji. Może wystąpić sytuacja, gdy w przepisach dany obiekt będzie przedstawiany raz jako budowla, a drugim razem będzie traktowany całkiem inaczej. Problemem może być również spójna klasyfikacja takich obiektów. Czasami może wydawać się, że cały obiekt jest budowlą, a czasem jedynie jego część spełnia

przesłanki budowli wynikające z przepisów ustawowych. Takimi niejednoznacznie określonymi obiektami są wyciągi narciarskie, a problem powstaje w momencie podejmowania decyzji określających wysokość podatku. Organ musi określić podstawę podatku, którą może być cały obiekt lub tylko jego część. Zagadnienie wydawać się może marginalne, lecz jeśli zwróci się uwagę na to, że wyciągi narciarskie powstają coraz liczniej na terenie całego kraju, to problem nie jest taki rzadki. W Polsce jest prawie 233 miejsc, gdzie występują wyciągi narciarskie, z czego ok. 27 znajduje się w tej części kraju, która nie jest kojarzona z terenami górskimi (tab. 1).

Tabela 1. Liczba wyciągów narciarskich w Polsce
Table 1. Number of ski lifts in Poland

Województwo Province	Liczba ośrodków, w których występują wyciągi narciarskie Number of centers where there are ski lifts
Dolnośląskie	45
Kujawsko-Pomorskie	0
Lubelskie	6
Lubuskie	0
Łódzkie	1
Małopolskie	88
Mazowieckie	1
Opolskie	0
Podkarpackie	19
Podlaskie	2
Pomorskie	5
Śląskie	54
Świętokrzyskie	5
Warmińsko-Mazurskie	6
Wielkopolskie	1
Zachodnio-Pomorskie	0
Suma Total	233

Źródło: opracowanie własne na podstawie strony internetowej e-wyciągi.pl 2013
Source: own research based on web page e-wyciągi.pl 2013

Jak widać, najczęściej miejsc, w których działają wyciągi, jest w województwie dolnośląskim, małopolskim, podkarpackim i śląskim, co nie dziwi w związku z ukształtowaniem terenu. Większość orzecznictwa dotyczącego wyciągów narciarskich powstaje więc w sądach położonych na południu kraju. Zauważyć należy jednakże, że w województwach położonych na północ od terenów górzystych również występują wyciągi narciarskie (tab. 2).

Tabela 2. Wyciągi narciarskie w województwach pozbawionych górskiego charakteru
 Table 2. The number and length of the ski lifts in the provinces

Województwo Province	Liczba wyciągów Number of ski lifts	Przybliżona długość wyciągów [m] Approximate length of ski lifts [m]
Lubelskie	14	41 40
Łódzkie	3	16 70
Mazowieckie	2	450
Podlaskie	8	18 10
Pomorskie	12	39 88
Świętokrzyskie	12	47 50
Warmińsko-Mazurskie	8	21 40
Wielkopolskie	4	480
Suma – total	63	19 428

Źródło: opracowanie własne na podstawie strony internetowej e-wyciągi.pl 2013

Source: own research based on web page e-wyciągi.pl 2013

W związku ze znaczną liczbą wyciągów narciarskich w kraju konieczne jest określenie w przepisach podatkowych, czy są one budowlami. Jeśli są, to czy jako budowlę należy traktować tylko części trwale związane z gruntem, czy całość takiego urządzenia. Jednoznaczne stwierdzenie czy takie urządzenia są budowlami przyspieszy postępowanie podatkowe. Organy wydające decyzję o wysokości i przedmiocie podatku określają przedmiot (to znaczy budowlę jako całość), a podatnik, odwołując się, podkreśla, że nie należy traktować całego obiektu jako przedmiotu podatku, a jedynie niektóre jego elementy. Ten problem natury praktycznej przyczynił się do powstania orzecznictwa sądów administracyjnych, które wskazują jak z punktu prawnego należy go rozwiązać. Jednakże orzecznictwo to albo nie jest powszechnie znane podmiotom posiadającym wyciągi narciarskie, albo liczą oni na niewiedzę organów podatkowych i nie naliczają podstawy opodatkowania zgodnie z przyjętym orzecznictwem.

WYCIĄG NARCIARSKI A BUDOWLA WEDŁUG PRAWA BUDOWLANEGO

Jak już wspomniano, pojęcie budowli definiowane jest przez przepisy prawa budowlanego jak również przez prawo podatkowe w Ustawie o podatkach i opłatach lokalnych. Przepisy podatkowe odwołują się do przepisów prawa budowlanego, jednakże powstała w ten sposób definicja jest szersza i budzi zastrzeżenia podmiotów zainteresowanych. Budowla według przepisów art. 1a ust 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych [Dz.U. z 1991 r. nr 9, poz. 31 z późn. zm.] jest to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. W prawie budowlanym [Dz. U. z 1994 r. nr 89, poz. 414 z późn. zm.] w art. 3 pkt. 3 zdefiniowano budowlę jako każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem

małej architektury. Według art. 3 pkt 1 tej ustawy obiektami budowlanymi są: budynki wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi, budowle stanowiące całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami, a także obiekty małej architektury. Budowlami według prawa budowlanego są więc obiekty budowlane inne niż budynki i obiekty małej architektury. Budowlami są więc: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Należy zwrócić uwagę, że ustawodawca stworzył na użytek prawa podatkowego nową definicję legalną budowli, która nie pokrywa się z definicją zawartą w prawie budowlanym. Definicja budowli w prawie podatkowym jest szersza, gdyż zawiera się w niej i definicja budowli w rozumieniu prawa budowlanego, jak i pojęcie urządzeń budowlanych [Pahl 2010]. Urządzenia budowlane są to urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, np. przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.

Definicja budowli zawarta w przepisach Prawa Budowlanego jest definicją, w której nie wyjaśniono dokładnie, co jest budowlą. Ustawodawca, definiując pojęcie budowli, używa pojęcia obiektu budowlanego. Z kolei, definiując pojęcie obiektu budowlanego, używa pojęcia budowli. Z punktu widzenia logiki nie można dokładnie określić, co ustawodawca miał na myśli, konstruując takie definicje [Ustawa o podatkach... 2009].

Opodatkowaniu podlegają, co do zasady, tylko takie budowle, które są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, czyli budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, chyba że nie są i nie mogą być wykorzystywane do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych [art. 1a ust 1 pkt 3 Ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Dz.U. z 1991 r., nr 9, poz. 31].

Wychodząc od regulacji zawartej w art. 3 pkt 1 lit. b prawa budowlanego, należy przyjąć, że ustawodawca, definiując budowlę zastosował jej ujęcie funkcjonalne. W wyroku z 27 maja 2010 r. [Orzeczenie II FSK 2049/09]. Naczelny Sad Administracyjny stwierdził, że „(...) pojęcia całości techniczno-użytkowej nie można utożsamić z rzeczą i jej częściami składowymi w rozumieniu przepisów Kodeksu Cywilnego. Ani prawo budowlane, ani ustawa o podatkach i opłatach lokalnych nie odwołują się bowiem do art. 45 i 47 k.c. Tworzenie całości techniczno-użytkowej należałoby rozumieć jako połączenie poszczególnych elementów w taki sposób, aby zgodnie z wymogami techniki nadawały się one do określonego użytku. Nie można przy tym wykluczyć, iż każdy z tych elementów może być samodzielnym obiektem, choć nie zawsze samodzielnie wykorzystywany będzie mógł być do określonego celu, budowla stanowić ma zaś całość techniczno-użytkową (...)”. Na potrzeby prawa podatkowego należałoby skorzystać z takiego rozumienia

całości techniczno-użytkowej, jaka zawarta jest w przepisach prawa budowlanego. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku w wyroku z 15 października 2008 r. [Orzeczenie... I SA/BK 254/08] przyjął, że „wykazanie istnienia związku techniczno-użytkowego pozwala na opodatkowanie podatkiem od nieruchomości, jako budowli w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, obiektu budowlanego składającego się z części o charakterze *stricte* budowlanym (np. fundament) oraz niemających takiego charakteru (np. urządzenia techniczne). Jeśli takiego związku nie można wykazać, opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości będą podlegały jedynie części budowlane obiektu”. Jak wynika z cytowanego wyroku, należy wykazać istnienie związku (można go nazwać związkiem techniczno-użytkowym) między częściami obiektu, aby można było całość opodatkować podatkiem od nieruchomości.

Z wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 lutego 2002 r. [Orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego II FSK 1623/08], wynika natomiast, że obiekt budowlany nie może pełnić jednocześnie funkcji budynku i budowli. Jeśli obiekt będzie jednoznacznie zakwalifikowany do jednej z tych kategorii, będzie można obciążyć go podatkiem od nieruchomości.

Po obserwacji obiektów takich jak wyciągi narciarskie, można zauważyć, że ich funkcjonowanie zależy od tego, czy są one kompletne, to znaczy czy posiadają fundamenty stacji i podpór, urządzenia mechaniczne, urządzenia elektryczne, urządzenie zasilania i sterowania wyciągiem oraz inne elementy, które są niezbędne do prawidłowego korzystania z wyciągu narciarskiego. Znalezienie związku techniczno-użytkowego między poszczególnymi częściami wyciągu narciarskiego jest konieczne, żeby stwierdzić, czy daną jego część należy zaliczyć do budowli i co za tym idzie, opodatkować jak budowlę. Związek między krzeselkami czy linami wyciągu narciarskiego wydaje się bezsporny, odłączenie jednego z tych elementów prowadzi do tego, że całość staje się niesprawna i nie można z niej korzystać. W wypadku gdy nie można stwierdzić czy cały obiekt jest budowlą, czy można z niego wydzielić budowlę oraz urządzenia niebędące budowlą, należy stwierdzić czy istnieje związek techniczno-użytkowy między poszczególnymi urządzeniami. W art. 3 pkt 3 prawa budowlanego zawarty jest katalog obiektów mieszczących się pod pojęciem budowli. Jest on szeroki i obejmuje wiele różnych przykładów budowli. Nie jest katalogiem zamkniętym, nie ma w nim wyciągów narciarskich. Nie można stwierdzić, że wyciągi narciarskie nie są budowlami, gdyż nie są podobne do obiektów wymienionych w przepisie. Nie występuje obowiązek, że obiekty, które chcemy zakwalifikować do budowli muszą być podobne do wymienionych w Prawie Budowlanym [Podatek od nieruchomości... 2012, s. 125]. Wymusza to dwustopniowe działanie polegające najpierw na sprawdzeniu czy obiektu budowlanego nie umieszczono w spisie wymienionych budowli enumeratywnie. Jeśli go tam nie ma, należy sprawdzić, czy nie jest podobny do wymienionych budowli. Prawidłowość takiego postępowania potwierdził Naczelny Sąd Administracyjny we wcześniej już przytaczanym wyroku z 27 maja 2010 r.: „zaliczenie konkretnego obiektu do budowli wymaga stwierdzenia, czy został on wymieniony w art. 3 pkt 3 prawa budowlanego, a jeżeli nie, to czy jest on podobny do obiektów w nim wymienionych”. Wynika z tego, że należy badać podobieństwo obiektu budowlanego do obiektów wymienionych.

Z kolei Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w wyroku z 16 kwietnia 2009 r. [Orzeczenie... I SA/OI 107/09] zauważył, że pewne obiekty budowlane mogą występować jako odrębne budowle, mogą też w niektórych przypadkach tworzyć jedną budowlę, zachodzi to wtedy, gdy występuje między nimi spójność techniczno-użytkowa. W przypadku wyciągów narciarskich można by uznać za oddzielne budowle fundamenty pod podporami. Jednak, gdy zauważy się, że między podporami a pozostałymi częściami wyciągu występuje spójność techniczno-użytkowa, można dojść do wniosku, że należy podpory wyciągu traktować nie jako oddzielną budowlę, a jako część budowli, którą stanowi wyciąg narciarski jako całość.

Do budowli w prawie podatkowym ustawodawca zalicza również urządzenia budowlane. Są to: urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki. Urządzenie jest traktowane jako urządzenie budowlane, jeżeli spełnia dwa kryteria. Po pierwsze, musi mieć związek z obiektem budowlanym, a po drugie – musi być użyteczne w stosunku do obiektu.

W Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 11 grudnia 2003 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla kolei linowych przeznaczonych do przewozu osób [Dz.U. z 2004 r., nr 15, poz. 130] znajdziemy definicję pojęcia koleje linowe (§ 4 pkt 1 rozporządzenia). Wynika z niej, że jest to zespół urządzeń przeznaczonych do przewozu osób pojazdami lub urządzeniami wyciągowymi, w których przemieszczanie odbywa się za pomocą lin usytuowanych wzdłuż toru jazdy. Wyciągi są zaliczane do kolei linowych, są to takie koleje linowe, w których użytkownicy są przemieszczani za pomocą liny lub innego nośnika.

Wyciąg jest zbudowany z dwóch grup elementów (tab. 3).

Tabela 3. Budowa wyciągu narciarskiego
Table 3. Construction of ski lift

Elementy z grupy pierwszej The elements of the first group	Elementy z grupy drugiej The elements of the second group
Konstrukcje nośne i podporowe (słupy) wraz z fundamentami i osprzętem (liny napinające, odciaży) wyciągu orczykowego i krzeselkowego Carrying and supporting constructions (columns) along with the foundation and the accessories (rope tensioning, guy-rope) T-bar lift and chairlift	Na przykład napęd i hamulce, mechanizm przewijania liny, wagoniki, kabiny, krzeselka, urządzenia holujące, mechanizmy zawieszenia pojazdów, urządzenia wprzęglowe, wprzęgła stałe i rozłączne For example: drive and brakes, rope scrolling mechanism, carriages, cabins, chairs, equipment towing vehicle suspension mechanisms

Źródło: opracowanie własne na podstawie Orzeczenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie... I SA/Kr 1474/09

Source: own research based on Orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie... I SA/Kr 1474/09

Przyporządkowanie pierwszej grupy elementów do budowli w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie stwarza problemów, mamy tu do czynienia z urządzeniami technicznymi stale związanymi z gruntem. Wątpliwości mogą zajść w stosunku do tej drugiej grupy elementów. Istnieje możliwość odłączenia takiego urządzenia bez zniszczenia przedmiotu głównego czy odłączanego. Wojewódzki Sąd Admini-

stracyjny w Krakowie zajmował się tym zagadnieniem i wydał wyrok [Orzeczenie... S.A./Kr 1474/09], który określa jednoznacznie czy elementy z drugiej grupy, tj. urządzenia związane z kolejką linową, są budowlami. W wyroku WSA orzekł, że kolejka linowa jest budowlą w rozumieniu przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Sąd wskazał, że wyliczenie budowli w prawie budowlanym jest wyliczeniem tylko przykładowym i nie należy go traktować jako katalogu zamkniętego. Jednakże w prawie podatkowym zakres pojęcia budowla jest szerszy od jego odpowiednika w prawie budowlanym. Budowlą w prawie podatkowym jest obiekt budowlany stanowiący całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami, jak również urządzenia budowlane związane z danym obiektem zapewniające możliwość jego użytkowania zgodnie z przeznaczeniem. Należy mieć na uwadze całość techniczno-użytkową. Nie musi to być fizyczna całość, możliwość odłączenia części nie wpływa na utratę całości techniczno-użytkowej. Sąd zauważył, że funkcją kolejki linowej jest transport osób i tylko w całości jej elementy spełniają ten założony cel. Kolejka może spełniać cel gospodarczy, jeśli jej wszystkie elementy (zaliczone do grupy pierwszej lub drugiej), są zespolone i w tym wypadku mówimy o całości techniczno-użytkowej.

Sąd w swoim orzeczeniu powołał się na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 26 marca 2009 r. [Orzeczenie... I SA/Kr 1459/08] w którym to Sąd zauważył, że budowla nie musi być traktowana jako jednorodny obiekt. Może to być wiele obiektów i urządzeń powiązanych ze sobą służących określonej działalności. WSA w Krakowie stwierdził, że: „obiekt budowlany, jakim jest kolej linowa, a więc stanowiący jedną, techniczno-użytkową całość, zespół urządzeń przeznaczonych do przewozu osób przy użyciu pojazdów lub urządzeń wyciągowych, w których przemieszczanie odbywa się za pomocą lin usytuowanych wzdłuż toru jazdy nie ma z pewnością cech budynku ani obiektu małej architektury, jest, zatem budowlą w rozumieniu prawa budowlanego, a tym samym w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych”.

Stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego potwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 14 lutego 2012 r. [Orzeczenie... II FSK 1589/10]. W uzasadnieniu Sąd wyjaśnił: „kolejka linowa (wyciąg narciarski) jako całość stanowi budowlę w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych i podlega tym samym opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Tworzy jedną techniczno-użytkową całość rozumianą jako zespół urządzeń przeznaczonych do przewozu osób przy użyciu pojazdów lub urządzeń wyciągowych. Wszystkie elementy konstrukcji wyciągu narciarskiego łącznie spełniają funkcję, dla której zostały wzniesione. Wyciąg narciarski (kolejka linowa) jest zatem budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w związku z art. 3 pkt 1 b) ustawy Prawo budowlane w związku z art. art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Przewóz osób przy użyciu pojazdów lub urządzeń wyciągowych za pomocą lin oraz orczyków czy krzesełek jest podstawowym przeznaczeniem wyciągu narciarskiego, to jest budowli stanowiącej całość techniczno-użytkową”

W innym wyroku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie [Orzeczenie... I SA/Kr 990/10] stwierdził, że niezasadne jest w przypadku kolei linowej odwoływanie się do przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1999 r. w sprawie Klasyfikacji Środków Trwałych oraz rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 11 grudnia

2003 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla kolei linowych przeznaczonych do przewozu osób. Nie odsyłają do nich ani ustawa prawo budowlane, ani ustawa o podatkach i opłatach lokalnych, wynika z tego, że akty te nie mogą stanowić dla organu podatkowego aktów, w których mógłby poszukiwać norm prawnych stanowiących podstawę prawną rozstrzygnięcia. Należy w tym miejscu przypomnieć orzeczenie NSA [Orzeczenie... II FSK 2049/09], w którym Sąd rozstrzygnął, że wykładnia pojęcia „przepisy prawa budowlanego” (art. 1a ust 1 pkt 2 ustawa o podatkach i opłatach lokalnych) w związku z odesłaniem może odnosić się tylko do przepisów rangi ustawowej.

Dodatkowo Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 27 lipca 2010 r. [Orzeczenie... I SA/Kr 761/10] słusznie zauważył, że w załączniku do ustawy prawo budowlane w kategorii V – obiekty sportu i rekreacji znajdują się wyciągi narciarskie i koleje linowe. Są to więc w rozumieniu ustawy prawo budowlane – budowle sportowe, a więc budowle w rozumieniu prawa budowlanego, a co za tym idzie, są to budowle w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Sąd stwierdził, że skoro wyciąg narciarski i kolej linowa są budowlami, to wszelkie elementy podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

PODSUMOWANIE

Po przeanalizowaniu orzecznictwa sądów administracyjnych za budowlę w rozumieniu przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych należy uznać części ruchome wyciągu narciarskiego, Sądy w swoich wyrokach stwierdziły, że nie ma tu znaczenia, że części mogą być odłączone, ale to, że tworzą całość techniczno-użytkową. Wynika z tego, że nic nie stoi na przeszkodzie, aby traktować wyciągi narciarskie jako budowle i stosować w stosunku do nich przepisy dotyczące budowli. Organy podatkowe, nakładając podatek od całości wyciągu narciarskiego, postępują zgodnie z przepisami, co potwierdza orzecznictwo sądów administracyjnych. Wszystkie elementy wyciągu narciarskiego powinny być brane pod uwagę do wskazywania podstawy opodatkowania podatkiem od nieruchomości oraz w czasie naliczania wysokości podatku [Pahl 2011].

Należy zwrócić uwagę, że ustawodawca nie był konsekwentny w definiowaniu pojęcia budowli, co ma negatywny wpływ na stosowanie prawa. Gdy w grę wchodzi kwestia opodatkowania obywateli, dobrze byłoby, żeby przepisy były jednoznaczne i nie prowadziły do niepewności. Stosowanie jednakowej definicji w przepisach prawa budowlanego i podatkowego wpłynęłoby na przejrzystość i pewność prawa.

Wydaje się, że w związku z tym, że sądy jednoznacznie traktują wyciągi narciarskie jako budowle w rozumieniu prawa budowlanego, a co za tym idzie i prawa podatkowego można przyjąć, że problem z zakwalifikowaniem nie powinien istnieć. Jednak należy zwrócić uwagę na liczbę orzecznictwa powstającego na gruncie tego czy wyciąg jest budowlą, czy tylko jego części (np. podpora). Problem nie został więc do końca rozwiązany. Wydaje się, że rozwiązałoby go samo dodanie do art. 3 pkt 3 ustawy prawo budowlane wyciągów narciarskich. Wtedy jednoznacznie zostałyby one potraktowane jako budowle i w przeszłości nie wystąpiłby problem związany z tym, jak je zakwalifikować.

PIŚMIENNICTWO

- e-wyciągi.pl, www.e-wyciągi.pl, dostęp: 4.03.2012.r.
- Orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 lutego 2002 r. II FSK 1623/08, LEX, nr 57 6203.
- Orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 maja 2010 r. II FSK 2049/09, LEX, nr 590 575.
- Orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 26 marca 2009 r. I SA/Kr 1459/08, LEX, nr 522 451.
- Orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 7 września 2010 r. I SA/Kr 990/10, LEX, nr 662 469.
- Orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 27 lipca 2010 r. I SA/Kr 761/10, LEX, nr 694 378.
- Orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z 15 października 2008 r. I SA/ Bk 254/08. 2009. Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego 5, 139.
- Orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z 24 lutego 2010 r. I SA/Kr 1474/09, LEX, nr 580 200.
- Orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z 16 kwietnia 2009 r. I SA/Ol 107/09, LexPolonica, nr 2 129 423.
- Pahl B., 2010. Glosa do wyroku NSA Naczelnego 30 lipca 2009 r. II FSK 202/8. Opodatkowanie podatkiem od nieruchomości elektrowni wiatrowych. *Prawo i Podatki* 2, 34–38.
- Pahl B., 2011. Opodatkowanie wyciągów narciarskich, *Przegląd Podatków Lokalnych i Finansów Samorządowych* 3, 10–13.
- Podatek od nieruchomości w orzecznictwie sądów administracyjnych. Komentarz. Linie interpretacyjne. 2012. Red. W. Morawski. Wolter Kluwer Polska, Warszawa.
- Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 11 grudnia 2003 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla kolei linowych przeznaczonych do przewozu osób z 2009 r., nr 15, poz. 130.
- Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych Dz.U. z 1991 r., nr 9, poz. 31 z późn. zm.
- Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych. Komentarz. 2009. Red. W. Morawski. Ośrodek Doradztwa i Doskonalenia Kadr, Gdańsk.
- Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane. Dz.U. z 1994 r., nr 89, poz. 414 z późn. zm.

THE SKI LIFTS AND THE CONCEPT OF THE BUILDING FROM ART. 1A, PARAGRAPH 1, POINT 2 OF THE LAW ON TAXES AND LOCAL CHARGES ON A BACKGROUND OF CASES

Abstract. The article focuses on the issue of whether the ski lift is a building within the meaning of the tax law and construction law. Solving this problem is supposed to lead to the response whether the ski lift, as the whole are subject to taxation with property tax. Accurate determining the tax base is necessary to properly calculate the amount of the tax. In addition, indicated the problems that arise from combined regulating this issue by the legislator. The study is based on an analysis of the judgments of the administrative courts in the years 2002–2010.

Key words: ski lift, building, tax law

Zaakceptowano do druku – Accepted for print: 25.03.2013